

Les ventades del liberalisme

Quant a l'economia, les ventades de liberalisme són imparables però comencen a mostrar amb insistència les contradiccions entre la retòrica pública i l'expressió pràctica: els mòbils de tercera generació han generat uns beneficis bilionaris a l'Estat alemany mentre que a l'espanyol han estat uns ingressos mínims, escassos, ridículs. ¿Caldrà ser gaire diligent per entreveure que no deixa de ser una maniobra feta pel Govern a corre-cuita per afavorir Telefónica, la nineta dels ulls del govern espanyol, la punta de llança del capitalisme a ultrança? El capitalisme de nova generació podríem dir.

Naturalment el comunisme va acabar molt malament: els casos del submarí rus, un taüt en alta mar, o l'incendi de la torre de Moscou indiquen que efectivament els imperis s'ensorren i el que ve després no sempre és una altra arquitectura social sinó el caos, la deixadesa o les màfies. Quan els imperis com la URSS fan figa apareixen formes més o menys clares de dictadura i descomposició social i política.

Però és que el capitalisme de factura liberal comença a mostrar aspectes inquietants: d'entrada, els vents de cultura que la televisió transmet a les classes baixes i mitjanes es redueixen a la literatura del cor feta d'insulsos individus la gran qualitat dels quals és ser fills de folklòriques, posseir un cos Danone o bé guanyar milions a manta mai no saps per què. La nova cultura de masses liberal elogia els cossos sense ànima –o amb l'ànima folrada de milions de dòlars. En la moral liberal, els dòlars són el valor màxim, únic. I sembla que el valor més preuat sigui esdevenir multimilionari. Els concursos televisius de Tele 5 en són la mostra més clara: jugar per ser milionari. Això lliga amb aquella època llunyana en què els concursos del Televisió espanyola –la única– es deien un *Millón para el mejor*. Allò anava relacionat amb el capitalisme primerenc teledirigit pels tecnòcrates de l'Opus Dei, i ho anomenaven "*Los planes de desarrollo*" i "*Spain is diferent*". Per si no ho sabien, la democràcia espanyola és més una creació del membre de l'Opus Dei don Laureano López Rodó, cèlibe i català no nacionalista, que no pas de don Felipe González Márquez.

L'evidència mostra que les empreses que cotitzen en borsa són les que marquen el

compàs del nou capitalisme liberal, falcat en les noves tecnologies. Mort a les idees!, criden paradoxalment els ideòlegs. Visca l'espectacle!

Amb la mort del comunisme, diuen que han mort les grans idees que eren les estrelles del principi del segle: el socialisme i el nacionalisme.

L'únic que ha restat és el liberalisme triomfant que té vocació unitària: el món, un sol mercat.

Visca la competència!, s'esforcen a cridar fins a quedar-se roncs, els liberals de nova generació, i després resulta que Telefónica encara és un monopoli grandios, com una casa de pagès, en les trucades urbanes –les que donen més calés– i és la que posseeix encara la xarxa de telefonia bàsica. On és la competència? Només parcial i sense deixar de banda el privilegi bàsic de Telefónica

El mateix pot dir-se de les companyies petrolieres que subministren la betzina i gasoil a les masses de conductors neguitosos i als transportistes, pagesos i pescadors. Resulta que la companyia que més beneficis ha tingut ha estat Repsol, serfem rucs si no ho relacionéssim amb la pujada dels carburants. Sí! La televisió ens anuncia que els beneficis són perquè van comprar una companyia argentina a preu de ganga. Qui s'ho creu?

I, a més a més, ens deien fa alguns anys que la competència abaratiria els preus i resulta que els han apujat a l'uníson: cap companyia abaixa el preu perquè la supremacia correspon a l'omnipoderosa Repsol, que marca la pauta i els preus, és clar.

En fi, el liberalisme triomfant necessita una crítica urgent, com a mínim, per saber a quin joc juguem. Ah, i vostès saben que l'huracà del liberalisme unitarista *made in PP* bufarà i bufarà com una plaga bíblica.

ANDREU LONCÀ

Andreu Loncà

